

Концерт для скрипки, дощу і цвіркуна

Ірина Жиленко

Мій літній поїзд зупинився знову
перед цією айстрою смутною.
І я зійшла в її казкову тінь.
“У нас дощі!” – буденно повідомив
мій чоловік. А я зітхнула: “Вдома...”
І привітала радощі прості.

Притишена до світлого ріано,
десь, за стіною, скрипочка співала.
Я сіла в крісло до вікна лицем.
І милостиво осені кивнула,
мовляв, я вже готова. Я вернулась.
Розпочинай класичний свій концерт.
Заговорив у сутінках годинник
про те, як час проходить крізь людину
і там, за нею, – вічністю стає.
І розуму нема туди дороги.
І лиш душі меланхолійний погляд
провидить все, коли годинник б’є.

Вступає дощ... Високий і безмежний,
Заслухатись його – небережно.
Розміє дощ той нетривкий посуд,
в який тебе природою відлито,
яким тебе одділено од світу,
і перелле в холодний білий сум
просторів... Але годі вже печалі.
Бо нетерпляче галасує чайник.
І славословить затишок цвіркун.
І в тому всьому є спокійна сталість,
Мов за віки нічого тут не сталося.
Завжди тут бив годинник у кутку.
Завжди під ним дівчатко виростало.
В товсті косички банти заплітало.
І сутінки торкалися вікна...

Усе мина...

Але довіку буде –

твій дім, і осінь, і ласкаве чудо
концерту для дощу і цвіркуна.